

LORELEI

*But our love it was stronger by far than the love of those
who were older than we —of many far wiser than we.—POE*

ARRELADA en la carn i en els somnis. Tan clara,
que tu sola tenies uns límits en l'impur
aiguabarreig dels meus deliris, foc obscur
de sarments oloroses, fumejant com una ara
dins meu!

* * *

Deia la Nit: —¿No sents la meva pau?
Vina, ja deslliurat del desig que t'irrita,
al paradís dels somnis on el meu cor t'invita.
Amaga't entre els plecs del meu sudari blau.—

I deia el Mar: —¿No sents el meu cos que s'exalta,
més profund en la joia sonora del combat?
Inquiet en la fosca, vivament agitat
igual que un llit d'amor. . .

—Negre mar, Nit més alta,

ja no vull ésser fort ni vull ésser feliç!
O somni ¿què m'importa la febre amb què m'enganyes
si a l'ombra tremolosa de les seves pestanyes
trobo la rosa pàlida i amarga d'un somris?

* * *

Com una lira ronca, per la pluja de plata
feien càlids arpegis les llargues mans del vent.
¿Què salvava les roses al jardí? Mortament,
les branques s'agitaven, dolorosa sonata

sobre els vidres glaçats i rígids de foscor.
La nit era tot música. Les finestres obertes
ens duïen, de les amples avingudes desertes,
aquella olor de terra del vent de la tardor,

sobre la teva veu, pàlida, tenebrosa,
com, d'un foc d'agonies, un riu de vida fosa...
Mories poc a poc, i et tornaves, cantant,
una ombra que tenia la forma del teu cant.

1937-1938.